Патето Кочо

Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън

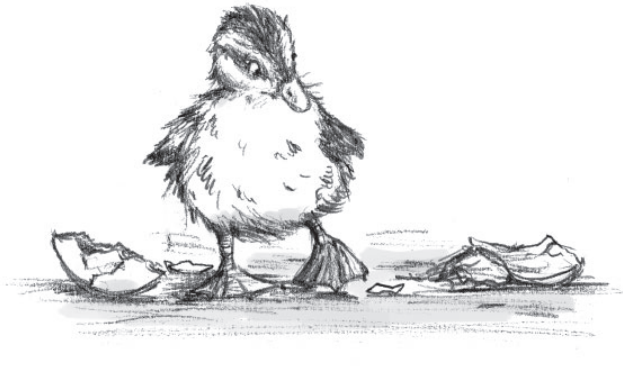

Издателство „Фют“

На сестра ми Мери,
Хелън Питърс

На майка ми, която ме научи да летя,
Ели Сноудън

A Duckling Called Button
First published in the UK in 2017 by Nosy Crow Ltd
The Crow's Nest, 14 Baden Place, Crosby Row
London, SE1 1YW, UK

Text copyright © Helen Peters, 2017
Cover and illustrations copyright © Ellie Snowdon, 2017

The right of Helen Peters and Ellie Snowdon to be identified as the author and illustrator respectively of this work has been asserted by them in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, hired out or otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise) without the prior written permission of Nosy Crow Ltd.

Патето Копчо
© Издателство „Фют“, 2022
Текст Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън
Превод Юлия Спиридонова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-874-6

Глава първа

Пусни веднага патицата!

– Добро момиче! – Жасмин почеса прасенцето Трюфелка зад ушите.

Жасмин и най-добрият ѝ приятел Том бяха извели Трюфелка на разходка в голямото поле на Фермата на дъбовете. Тъкмо щяха да нагледат и стадото овце от породата „Саутдаун“.

Беше прекрасна и топла мартенска утрин. По бледосиньото небе се носеха пухкави облачета.

Другия месец овцете щяха да се агнят. Трябваше да ги наглеждат два пъти на ден, за да са сигурни, че всичко е наред.

На тези разходки Жасмин винаги взимаше Трюфелка със себе си.

Жасмин бе спасила прасенцето – немощно изтърсаче, родено в съседна ферма, и бе успяла да го захрани и отгледа. Сега Трюфелка вече беше на четири месеца, щастливо си живееше в овощната градина на фермата и с радост ходеше на разходки със стопанката си.

– Виж, онази овца там е паднала – посочи Том към края на полето.

Овцата лежеше по гръб, махаше безпомощно с крака във въздуха и напразно се опитваше да се изправи.

Децата хукнаха към нея, а Трюфелка ги последва.

– Бременна е и е твърде тежка, за да успее да се изправи сама, горкичката – съжали я Жасмин.

Щом стигнаха до овцата, Жасмин нареди на прасенцето:

– Седни, Трюфелке!

То послушно седна, а децата клекнаха до овцата.

– Дай сега да те изправим – заговори ѝ успокояващо Жасмин. – Нали не искаш някоя лисица или язовец да те намерят в това положение?

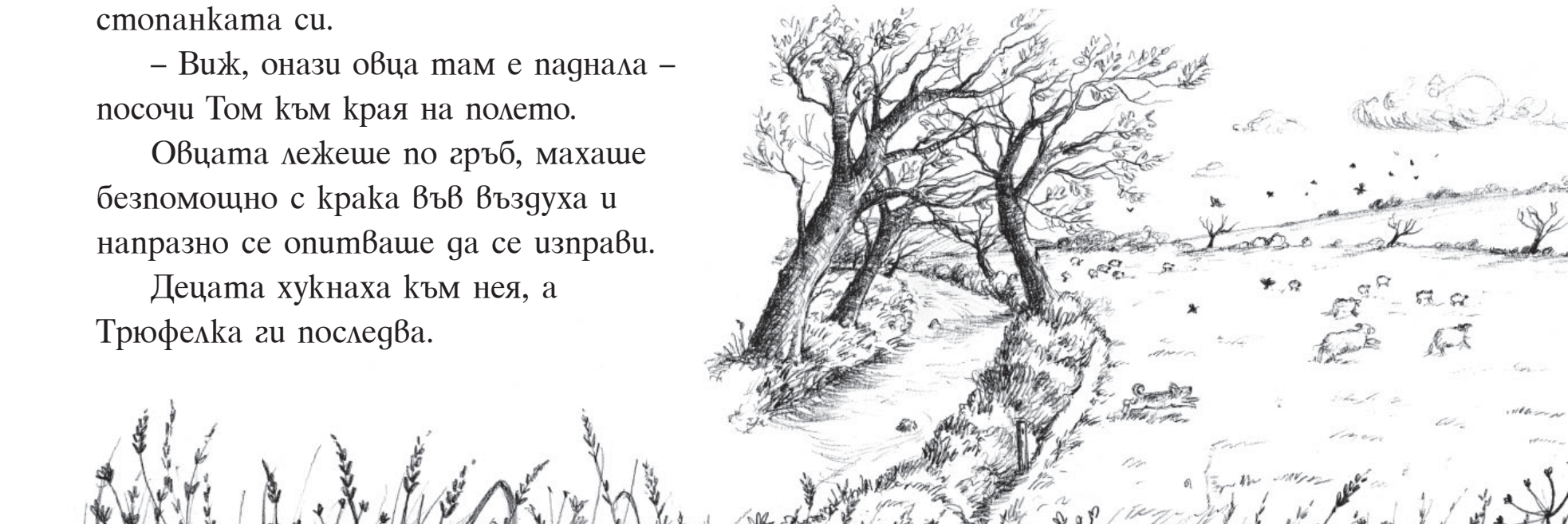

Децата бутнаха овцата и тя стъпи на краката си. После щастливо изприпка към стадото, без дори да погледне назад.

Жасмин с усмивка я проследи. Но Том смръщено гледаше в друга посока.

– Долу край реката има някакво куче. Виж! – посочи той.

Наблизо течеше река. По брегoвете ѝ растяха дървета и гъсти храсти. Някои овце бяха слезли към реката да пият вода, но сега панически търчаха към стадото и блееха уплашено.

Жасмин зърна нещо кафяво в храстите.

– Само̀ куче без стопанин в поле, пълно с овце? Сигурно е бездомно. Том, иди да извикаш татко, а аз ще остана тук, за да прогоня кучето, ако се опита да нападне някоя овца.

– Офф! – завъртя очи Том – погледни кой се задава. Бас държа, че кучето е нейно.

Момиче с розови гумени ботуши и черно яке с качулка, обточена с кожа, вървеше по пътеката край реката. Том и Жасмин я познаваха много добре. Това беше Бела Брадли, най-досадното момиче в техния клас.

Жасмин истински се ядоса. Тя

грабна повода на Трюфелка и тръгна към момичето.

– Бела! – викна Жасмин. – Това твоето куче ли е?

Бела дори не си направи труда да спре.

– Да – отвърна тя през рамо. – Чие може да е? Да виждаш друг някого наоколо?

– След като е твоето, дръж го на повод! – догони я Жасмин.

– И защо?

– Защото овцете ни скоро ще се агнят. Ако кучето ги изплаши, може да загубят неродените си агънца.

– Първо, кучето ми не преследва овце. И второ, не можеш да ми заповядваш! – изрепчи се Бела. После обърна гръб на Том и Жасмин и тръгна през полето. Побесняла, Жасмин тъкмо се канеше да отвърне подобаващо, когато откъм реката

долетяха пронизителни птичи крясъци и плясък на криле.

Тя се обърна, за да види какво става. От храстите излезе териерът на Бела. От муцуната му висеше патица, която пляскаше с криле и крякаше отчаяно.

– Хей! – изкрещя Жасмин. – Пусни веднага патицата!

Двамата с Том се втурнаха след кучето, което тичаше с патицата в уста. Том вдигна буца пръст и замери териера, но не успя да го улучи.

Щом кучето стигна до плета, то пусна патицата, промуши се отдолу и избяга. Том и Жасмин клекнаха до птицата. Беше женска зеленоглава патица. Жасмин внимателно подхвана отпуснатото топло тяло. Птицата не помръдна.

– Мъртва е – тихо каза Жасмин. – Кучето я е убило.

Глава втора

Ами ако е гнездила?

Том скочи на крака и изкрещя към Бела.

– Хей!

Жасмин никога не го бе виждала толкова ядосан. Бела обаче сякаш не го чу.

– Рупърт! – извика тя. – Рупърт, ела тук!

– Рупърт! Ама че глупаво име за куче – изпухтя Том.

Жасмин се изправи с тялото

на патицата в ръце. Двамата с Том затичаха през полето, като се препъваха по неравната земя. Трюфелка ги следваше плътно.

– Хей! – извика отново Том.

Кучето все още го нямаше и Бела бе принудена да забави крачка. Том и Жасмин я настигнаха.

– Твоето куче току-що уби тази патица! – Жасмин препречи пътя на Бела.

– Е, и? – презрително сви устни Бела. – Просто някаква си патица. Не е изчезващ вид, нали?

– Просто някаква патица? – не повярва на ушите си Жасмин. – Ами ако е гнездила?

– И какво от това? Престани да ме снимаш! – обърна се към Том Бела. – Не знаеш ли, че е невъзпитано да снимаш някого без разрешение?

– А ти не знаеш ли, че е

невъзпитано да се убиват животни без разрешение? – отвърна Том и отново насочи телефона си към лицето ѝ.

– Ще се обадим в „Закрила на животните“ – заяви Жасмин. – Това няма да ти се размине, да знаеш!

– Олеле, ами сега? Умирам от страх – престори се на изплашена Бела, после хвърли презрителен поглед на Жасмин и Том и си тръгна.

Териерът изпълзя изпод плета и последва стопанката си с радостно размахана опашка. Том направи още няколко снимки на двамата.

– Не мога да я понасям! – процеди през зъби Жасмин.

– Да се обадим в полицията – предложи Том. – Ще види тя тогава! Ще им пратя и тези снимки – момчето прибра телефона в джоба си и погали патицата.

– Може да е имала гнездо. Трябва да претърсим брега – каза Жасмин.

– Може да има и патенца – предположи Том. – Ще ги вземем и ще се грижим за тях.

– Мисля, че още е рано за патета – сви рамене Жасмин. – По-скоро ще намерим гнездо с яйца.

– Ако има яйца, можем да ги сложим в инкубатор и да ги излюпим – блеснаха очите на Том.

– Да, ама нямаме инкубатор – въздъхна Жасмин.

– Леля Анджела има – ухили се Том. – Нали се сещаш, това е леля ми. От време на време мъти кокоши яйца в инкубатора си. И май точно сега не го използва. Сигурен съм, че ще ни го даде.

– Трябва да намерим яйцата колкото се може по-бързо, докато още са топли – разбърза се Жасмин. –

Изстинат ли, няма да могат да се излюпят.

Двамата с Том затичаха към брега. Щом стигнаха, Жасмин се огледа.

– Оттук ли излезе кучето? – посочи тя към храстите.

– Хм... не съм сигурен – поколеба се Том. – Или пък беше някъде тук? – той се заспуска по стръмния бряг. – Я виж това – момчето се наведе и вдигна две кафяви пера и едно бяло мъхче.

– Това са патешки пера и перушина – зарадва се Жасмин. – На прав път сме.

Двамата се запровираха през храсталака, като следваха патешките пера. Бяха стигнали почти до реката, когато Жасмин го видя.

– Ето го гнездото!

Беше скрито в корените на едно дърво. Част от него бе разрушена, но останалото се видя на Жасмин като най-красивото гнездо на света. Бе направено от клонки и треви и бе постлано с патешки пух. В пуха се мъдреха четири бледозелени яйца.

